

PAILIN

ที่สุดของ เรื่องสยองขวัญสั่นประสาท

อาถรรพณ์ โรงเรียน

พีสิง

ประคำ เทวา

อากรรมพณ โรงเรียน ผีสิง

ประกาศ เทวา

ข้อมูลทงบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ประคำ เทวอ.

อาคารรพณ์โรงเรียนฝึลลิ่ง--กรุงเทพฯ: ไพลิน, 2555.

128 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-15-1137-1

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ที่ปรึกษากฎหมาย

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

ออกแบบปก

ภาพประกอบ

ศิลปกรรม

พิมพ์

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

อนันต์ แยมเกษร น.บ., น.ม., นศ.ม.

สมบัติ สุทธิจิตร

วิทยา ประทุมธารรัตน์

วิทยา ประทุมธารรัตน์

สุริรัตน์ เข็นหลวง สุพรรณา อินวงศ์ ศิริพร พงศ์สันติวิภา

จันทนา มานิตยกุล ทีมวิชาการสำนักพิมพ์

ภควัต อารารพรงค์

พรดุสิต พูลเขตรวิตย์

แก้วแสน กราฟฟิค ทาวน

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

ISBN 978-616-15-1137-1

9 786161 511371

ราคา 109 บาท

คำนำสำเนาพิมพ์

สถาบันการศึกษา เป็นที่ประสิทธิ์ประสาท “วิชา
ความรู้” ให้แก่เยาวชน นักเรียน นักศึกษาและผู้แสวงหา
ความรู้-ความเข้าใจทางวิชาการ

นับเป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่ถือว่า “ศักดิ์สิทธิ์”
และมี “มนต์ขลัง” ...เป็นสถานที่ที่มี “ชีวิตชีวา” อยู่
เสมอเมื่อเราระลึกถึง

และอาจจะเป็นสถานที่ “แห่งสุดท้าย” ที่ทำให้
คนเรานึกถึง ญาติ!

แต่...เมื่อใดก็ตามที่ปรากฏว่ามีเรื่อง “ผีๆ” เกิด
ขึ้นในโรงเรียนหรือในสถาบันการศึกษาละก็ เมื่อนั้น...
“ความสยดสยองของพองชน” จะยิ่งทวีคูณ มากเสียยิ่งกว่า
ที่เกิดขึ้นจากแหล่งอื่นใดเสียอีก

ทำพิสูจนได้จาก “โรงเรียนผีสิง” เล่มนี้!!

ปรารภนาดี

บรรณาธิการ

คำนำ

จากที่เคยเป็นศิษย์เก่าของสถาบันการศึกษาแห่งนั้น เคยรู้เห็นเหตุการณ์ระทึกขวัญหลายครั้ง ตลอดเวลาหลายปี ผู้เรียบเรียงใคร่จะเรียนให้ทราบว่า ทุกบทตอนในโรงเรียน ผีสิงเขียนขึ้นโดยอิงเค้าโครงความจริงกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์

แต่ไม่กล้าระบุว่าจริงทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ เนื่องจาก หลายๆ เหตุการณ์ไม่ใช่ว่าได้พบเจอด้วยตาตัวเอง ประมาด ว่าจานอาหารมีจริง อาหารโอชารสในจานก็มีอยู่จริง ถ้าผู้ปรุงอาหารเติมผงชูรสลงไปบ้างเพื่อเสริมเติมความอร่อย ย่อมไม่หมายความว่า “ทั้งจานและอาหาร” เป็นอากาศว่างเปล่าแน่นอน โดยนัยยะเดียวกัน ผิดายโหงที่อาละวาดจนชาวบ้านขนหัวลุกนับไม่ถ้วนราย เมื่อมีการเติมเต็มความดุให้ ผี จึงไม่ได้แปลว่าไม่เคยมีผิตนนี้อยู่ในโรงเรียนผีสิง

อนึ่ง...จากการที่เรียบเรียงเรื่องนี้ขึ้น โดยมิได้ขอความเห็นชอบจากตัวละครในเรื่อง ดังนั้นเพื่อความเหมาะสม จะขอعدمเอ่ยถึงชื่อ - นามสกุล จริงของตัวละคร รวมทั้ง ไม่เอ่ยถึงสถานที่อย่างจำเพาะเจาะจง เพื่อความสบายใจของทุกฝ่าย

ประจำ ทewa

สารบัญ

ปฐมเหตุโรงเรียนผีสิง	7
ยุทธการแห่ผีเขียน	15
มันขนไปเมืองผี	29
วิทยาศาสตร์-วิญญาณศาสตร์	39
รถโรงเรียนสยอง	47
ความลัวหาความเขียน	65
ผีลักซ่อน	71
ผีในห้องเรียน	81
ผีหลอกดอกเตอร์	89
บุคคลลึกลับในโรงเรียน	99
ผีช่วยเพื่อน	107
ครูสมิงคนใหม่	115
หมอผีจากภาคอีสาน	125

ปฐมเหตุโรงเรือนผีสิง

จุดตัดข้ามทางรถไฟที่ถนนราชวิถี-ถึงซอย
ระนอง 2 ระยะทางราว 1 กิโลเมตรถูกยกให้เป็น
เขตอาถรรพณ์แห่งความตาย... แต่ละปีมีคนดวง
ถึงฆาตชะตาขาด นำชีวิตมาสังเวย โดนรถด่วน
สายเหนือบดขยี้เป็นชิ้นๆ คารางเหล็ก...

ความอาถรรพณ์เริ่มขึ้นยุคเดียวกันกับ “2499
อัมพาลครองเมือง” คนรุ่นปู่ย่าตาทวดเล่าขานสืบต่อกัน
จนเป็นตำนานสยองโลกว่า...

คืนหนึ่งเมื่อครั้งกระนั้น... ชายวัยกลางคนขี่มา
หย่าเปนามว่า “นายยิ้ม” ผู้เชี่ยวชาญการใช้เบ็ดตกปลา
ฝากชีวิตไว้กับฝูงปลาน้อยใหญ่ซึ่งยังซุกซมอยู่ในคลอง
ประปาสามเสน ย่านชานเมืองหลวง ทุกเย็นแบกคันเบ็ด

”

แต่ในแดนอาภรรพณ์... เขาได้เปลี่ยนสภาพเป็น
ผีเวียนสิงสู่อยู่บนทางรถไฟ หลังหมอกมึน พระอาทิตย์
ตกดิน ทางรถไฟจากซอยระนอง 2 ถึงราชวิถีกลายเป็น
ดินแดนต้องห้าม ชาวบ้านร้านตลาดจะไม่ยอมผ่าน
บริเวณนั้นเด็ดขาด หลังจากเคยมีคนถูกผีหลอกจับไปหัว
โก๋ร่นไปหลายราย...

”

พร้อมตะข่องไปตกปลาแถวสะพานดำ ข้ามทางรถไฟ
ขณะวางเบ็ดล่อปลาจะวดเหล้า 28 ดีกรี ตามประสาชู้
เมาที่ไม่ดื่มเหล้า...ไม่ได้

คำคืนเดือนเมษาหน้าร้อน นายยิ้มตกปลาดื่ม
เหล้าจนเมา ไม่มีลางสังหรณ์หรือสิ่งบอกเหตุสะกิดใจว่า
จะเกิดเรื่อง มีแต่รู้สึกง่วงผิดกว่าที่เคย พระอาทิตย์ตกดิน
ไม่นาน รางเหล็กก็เย็นเฉียบเหมือนแช่ตู้เย็นเพราะเหล็ก
คายความร้อนได้เร็ว จับดูจะเย็นชุ่มฉ่ำที่ฝ่ามือ นายยิ้ม
จึงทิ้งตัวลงนอนเอาหัวพาดกับรางฟากหนึ่ง อีกฟากหนึ่ง
ใช้พาดขา แล้วหลับชนิดหลับลึกเรียกไม่ลุกปลุกไม่ตื่น
จนลืมสนิทว่านอนอยู่ที่ไหน ช่วงขณะแห่งความเป็นความ
ตาย... นายยิ้มจึงไม่เห็นแสงไฟที่หัวรถจักรเผาจำเหมือน
ตากระสือ ไม่รู้สิกรู้สากับน้ำหนักอันมหาศาลของขบวน

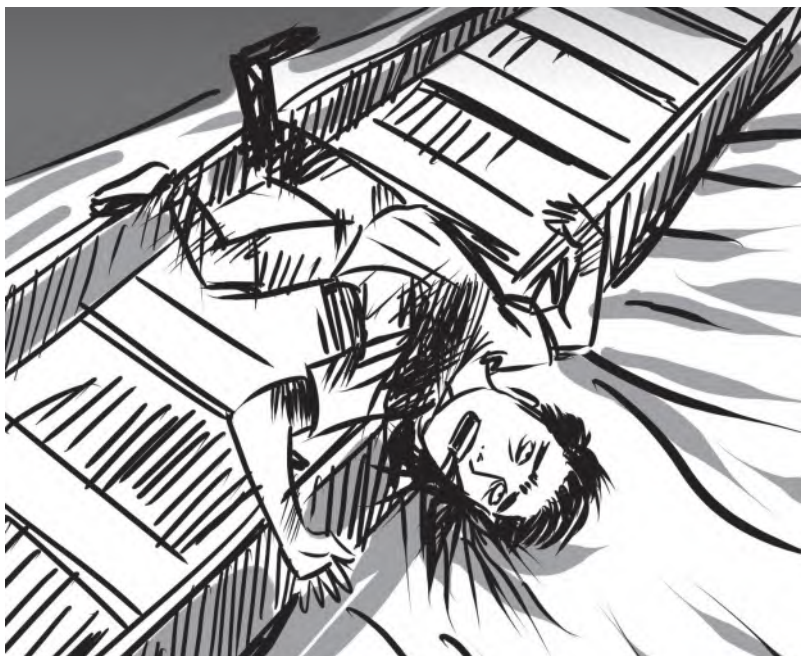
รถด่วนสายเหนือที่ควบลีวแข่งพายุจนรางสะเทือน กว่า
จะเปิดเหล็กตาขึ้น เพราะตื่นตกใจเสียงหวูดที่แผดสนั่น
เหมือนฟ้าคำราม ทุกอย่างก็สลายเกินกว่าจะหลบทันเสีย
แล้ว ล้อเหล็กนับร้อยคู่บดขยี้ร่างนายยิ้มที่ดวงขาดเฟลอ
หลับบนรางเหล็กจนเหล็กจะเอียงเป็นชิ้นๆ เกษคืออดเนื้อ
และกระดูกกระจายว่อน สิ่งมีชีวิตให้กับเขตแดนอาถรรพณ์
เป็นคนแรกในรอบหลายสิบปี...

ศพของเขาตกรากกันเป็นหลายท่อนโดยเฉพาะส่วน
หัวกระเด็นไปไกลสิบ เจ้าหน้าที่ตำรวจรับแจ้งความมาถึงที่
เกิดเหตุแล้ว สันนิษฐานว่า นายยิ้มดื่มเหล้าเมาจนเกิด
ความประมาทเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ลับเหร่เก็บ
ชิ้นส่วนศพนายยิ้มไปทำพิธีทางศาสนา และฌาปนกิจเป็น
เถาถ่านไปในที่สุด

สังฆาร่างกายนายยิ้มอันตรธานไปจากครอบครัว
ลูกเมีย และผู้คนที่รู้จักคุ้นเคยย่านถนนสุโขทัยและถนน
นครไชยศรี แต่ในแดนอาถรรพณ์... เขาได้เปลี่ยนสภาพ
เป็นผีเขียน ลิงสู้อยู่บนทางรถไฟ หลังหกโมงเย็น พระ
อาทิตย์ตกดิน ทางรถไฟจากชอยระนอง 2 ถึงราชวิถี
กลายเป็นดินแดนต้องห้าม ชาวบ้านร้านตลาดจะไม่ยอม
ผ่านบริเวณนั้นเด็ดขาด หลังจากเคยมีคนถูกผีหลอกจับไข้
หัวโกรนไปหลายราย...

ครั้นหายพันดิบดี...ทุกคนพูดตรงกันหมดว่าผีนาย
ยืม...โคตรเสีย

ริมทางรถไฟ... ใกล้กับจุดที่นายยืมโดนม้าเหล็ก
บดขยี้ร่าง... เป็นโรงเรียน เปิดสอนตั้งแต่ชั้นประถมถึง
มัธยม ครูบาอาจารย์ใหญ่น้อยตลอดจนเด็กนักเรียนรู้ว่า
เกิดอะไรขึ้นบนทางรถไฟ และนายยืมขณะนี้ น่าสะพรึง
กลัวขนาดไหน

แต่การเรียนการสอนยังดำเนินต่อไป พวกเด็กๆ กลัวมากก็จริง โชคดีที่ความเป็นเด็กช่วยให้ลืมเรื่อง น่ากลัวได้เร็วมาก เพราะพวกเขายังมีฝันไกลที่ต้องไปให้ ถึง สังคมสิ่งแวดล้อมไม่เปิดช่องให้ความน่ากลัวมา กระทบใจนานนัก

จนกระทั่งวันหนึ่ง...ลูกรูปร่างชื่อ “นายเดช” อายุ ประมาณ 15 ปี ออกไปเก็บผักบุ้งในคันคูน้ำซึ่งต่อเชื่อม จากคลองประปาสามเสน คันคูน้ำอยู่ริมทางรถไฟ

แสงแดดท่ามกลางฤดูฝนยังแผดจ้าดูจืดชืด กับการดูร้อน เก็บยอดผักบุ้งได้สบายใจไม่มีอะไรต้อง หวั่นเกรง ผักบุ้งที่เก็บได้ถูกเรียงเป็นระเบียบในกะละมัง เตรียมนำไปแปรรูปเป็นแกงส้มและผัดผักบุ้งไฟแดง

ระหว่างเดินท่องน้ำที่ลึกเสมอ นายเดชได้ เหยียบอะไรเข้าอย่างหนึ่ง ทันทีที่เท้าเหยียบเจ้าสิ่งนั้น นายเดชรู้สึกว่แสงแดดที่แผดเปรี้ยงเปลี่ยนเป็นความ สลัวลาง...เหมือนตอนโพล้เพล้ใกล้ค่ำ รู้สึกสมองมึนชา มีอาการสะลึมสะลือคล้ายง่วงนอนจนลืมตาไม่ขึ้น แต่ก็ เหมือนถูกสะกดจิตด้วยสิ่งที่ไม่มีความหมาย ครู่ต่อมาความรู้สึก เหมือนตกอยู่ในความฝัน...

ในฝันนั้น...นายเดชก้มลงมองสิ่งที่เหยียบอยู่ขึ้นจาก คันคูน้ำ ความลึน-ยาวของมันพองๆ กับแขนผู้ใหญ่ จาก

ข้อมือถึงข้อศอก เนื้อหนังอาจถูกสัตว์น้ำกัดกินจนเหลือ
แต่กระดูกล้วนๆ ซึ่งอาจจะเป็นอวัยวะที่ตำรวจและ
สัปเหร่อหาไม่เจอ คราวชั้นสูตรพลิกศพนายยิ้มก็เป็นได้

ในฝัน... เขาซ่อนมือไว้ใต้กองผักบุ้งในกะละมัง
น้ำมันกลับเข้าที่พักในโรงเรียน ก่อนจะหยิบขึ้นจาก
กะละมังซุกซ่อนไว้ใต้ชายเสื้อ ก้าวยาวๆ ตรงไปยังห้อง
ประชุมชั้นสองของโรงเรียน

ภายในห้องประชุม มีอัมพจันทร์ครึ่งวงกลมขนาด
สามร้อยที่นั่ง สำหรับประชุมผู้ปกครอง หรือใช้ตอนมี
วิทยากรมาปาฐกถาให้เด็กนักเรียนฟัง

ได้อัมพจันทร์ซึ่งทำด้วยไม้สักล้วนๆ เป็นโพรงว่าง
เปล่า เจตนาแรกเริ่มตอนสร้างตั้งใจจะใช้เป็นห้องเก็บ
สัมภาระต่างๆ จึงมีประตูบานเล็กๆ คล่องกุญแจ แต่จน
แล้วจนรอดก็ไม่เคยมีใครใช้ประโยชน์จากมัน ประตูบาน
เล็กเสมือนถูกปิดตาย

ในฝันนั้น นายเดชนำสิ่งที่คล้ายกระดูกแขนผู้ใหญ่
ไปเก็บซ่อนไว้ในห้องได้อัมพจันทร์ ลั่นกุญแจปิดมิดชิดตาม
เดิม ก่อนจะลงมาชั้นล่างโดยไม่มีใครเห็น